

Bakonybél

BAKONY - A MAGYAR VADON

Fehérbőrű indiánok, elgyötört remetek és tudós kalandorok rejteke. Aki felkerekedik, hogy a Bakony rejtelkedő fái közt a természet varázsának részesévé váljon, vajon tudja-e, hogy egy olyan világba lép, amely már ezer éve vonzza a megfáradtakat, az egyszerűsége és őseredeti tisztaságra vágyókat? Tudjuk-e, kiknek a lábnyomain járunk, ha a bakonyi rengeteg ösvényeit tapossuk?

AZ ELVONULÁS HELYE:

SZENT-KÚT A BAKONYBAN

Ahogy a legenda meséli, **Szent Gellért** „a nép között való forgolódástól menekülve remeteségbe igyekezett, amelyet a nép nyelvén *Bélnék* neveznek, s ott egyfolytában hét esztendeig böjttel, imádsággal és virrasztással töltötte napjait”. A Szent 1023-tól 1030-ig élt a Szent István által alapított és a bajor Szent Günter által létre hívott remeteközösségben. **Emlékét az idén újjávarázsolt Szent-kút - más néven Borostyán-kút - tere őrzi, ahol kicsinyke tövű szélesedve három forrás ömlik egybe.**

A tóparti kápolna mögött a Kálvária-domb bokrok és fák közé vesző stációi sorakoznak. Itt áll Szent Gellért gyermeki tisztasággal megformált szobra: az elrövedt tekintetét égre vető remete göcsörtös balját a fejét szelíden a lábához hajtó szarvasborjú hátán nyugtatja – a mozdulattal összekötve földet és eget, örökévalóságot és itt és mostot. Valahogy úgy, ahogyan a körül álló, égbe törő fák hatalmas koronája a víz felszínén tükröződő lebegéssé szelídül.

Vajon vannak-e követői a rejtőzködő remeteknek, a kíváncsiságát kielégíteni vágyó kalandor-tudósnak vagy a korszakot meghatározó dalok harcos lelkű, ám lényében végtelenül szelíd előadójának? Létezik-e még olvasolami, amit mindhárman kerestek: a teljesség és a megújulás ígérete?

ELVÁGYÓDÁS:

A ZIRCI INDIANA JONES

Reguly Antal az egyik legtöbb vitát és veszekedést kiváltó, nemzeti büszkeséget sárba tipró vagy épp tudományos körökben égis magasztalt elmélet, a finnugor nyelvrokonság egyik legelső magyar szószólója. Az ő élete is innen, a Bakonyból, Zirc városából indult kalandos útjára. 1843 és 1848 között végigutazta Oroszország finnugor népek által lakott teljes területét. Udmurtok, baskírok, manysik, hantik, mordvinok, csuvasok, cseremiszek között forgott, átkelt az Urálon, eljutott az északi sarkkörig, bejárta az Ob és a Volga vidékeit, közben cári megbízásból térképeket rajzolt, nyelveket tanult, hősi énekeket jegyzett le, még az utolsó kondai vogul fejedelem fiával is találkozott. Az oroszok róla nevezték el az Urál egyik hegycúcsát. Épp napjainkban újítják fel Zircen az emléket őrző múzeumot.

Az újjászülető kiállítás minden látogató számára lehetővé teszi majd, hogy belebújjon kicsit a tudós-kalandor bakonyi ember bőrébe, és onnan nézzen rá a világ útvesztőire.

Egy-egy római, párizsi, barcelonai vagy éppen berlini hétvégi kiruccanás élményei és emberiszonya után érdemes ellátogatni a Bakonyba. Ez a rengeteg-erdő máig megmaradt a **“Magyar Vadonnak”** – hatalmas erdőségnak, melynek kusza és gyakran járatlan ösvényei a rejtőzködő élet tereihez vezetik el az utazót.

VISSZATÉRÉS:

FEHÉRBŐRŰ INDIÁNOK - FÜST A SZEMÉBEN - CSEH TAMÁS

1961-ben, az akkor 18 éves **Cseh Tamás** – Bakonybél erdővel övezett, forrásokkal, sziklás szurdokokkal, ligetes tisztásokkal tarkított környékét szemelte ki barátaival táborhelyül: négy, érettségire készülő diák indián törzseket alapított a Bakonyban, hogy tiszta, ősi módon küzdhessen meg egymással. A kezdetek hadijátéka az évek során igazi életformává nőtte ki magát: Füst-a-Szemében-Cseh-Tamás egyre szaporodó számú barátjával minden nyáron saját kezűleg készített indiánruhát öltve idézte fel gyermekkor kedvenc regényeinek tiszta világát, hogy legalább néhány hétig - a civilizációból tüntetőleg kivonulva - a létezés ősbib, egyértelműbb és egyszerűbb törvényei szerint élhessen.

A játék máig folyik, nyaranta néhány hétre fehérbőrű indiánok bukkannak fel a Bakony vadonjában. Egy ősbib világba visszatérve legalább tíz törzs - férfiak, asszonyok, gyerekek, harcosok - éli ott az indiánok életét. Megküzdenek egymással és az elemekkel, rítusaikban, imáikban, táncaikban egy olyan világ szellemét idézik, amelyről sokan azt gondolhatjuk: ott élni érdemesebb lehetett.

Terekhez, amik gyógyítanak és sebeket tapasztanak be. Kérés nélkül és számlálatlanul adnak - mindenkinek, aki menedéket, de legalábbis néhány napnyi megnyugvást keres a világ zűrzavarában.

www.szentkutprojekt.hu